

„Tak!“

Ved Døren vendte han sig om og sagde:

„Saa maa jeg blot endnu engang have Lov til at minde om, at Sagen haster. Inden Klokken 6 skulde jeg gerne have Svaret. Jeg vil tillade mig til den Tid at sende min Tjener til Dem.“ —

Ved Enslevs Dør blev Fru Bertha først afvist af lille Jomfru Jensen med den Besked, at Herren ikke tog imod; men da hun sendte sit Kort ind, blev hun straks indladt.

Enslev var forsøgsvis staaet op. Han sad i Slobrok med en Plæd omkring Benene henne i Solen ved Vinduet i sit Arbejdsværelse. Han havde endogsaa en af sine store, sorte Cigarer i Munden, og Røgen stod i blaalige Hvirvler over ham. Ved at se ham sidde der saa fredelig og slikke Solskin som en gammel Pensionist blev Fru Bertha et Øjeblik staaende. Modsætningen mellem dette Syn og hendes egne urolige Følelser forvirrede hende. Det var saa ufatteligt, at denne lille, hvide og hjælpeløse Mand var Enslev, Tyrannen, som Venner og Fjender i en Menneskealder havde skælvet for, og hvis Ja og Nej endnu i hans Alderdom ejede en Magt, der styrede Folkets Skæbne.

Han vilde rejse sig op for at tage imod hende, men hun forhindrede det og bad ham blive siddende. Saa rullede hun selv en Stol frem over Gulvet og satte sig overfor ham.

„Som De ser — De finder mig halvt i *Négligé*,“ sagde han. „Min Læge tillader mig ikke at tage mod Besøg. Med